

EDITORIAL

“Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita niciuna din binefacerile Lui!”

(Psalmul 103:2)

Trăim vremuri în care spiritul mulțumirii ne este atacat din toate părțile pentru că tot ce vedem în jurul nostru este “imersat” în nemulțumire și cărtire de tot felul. Ascultând la ce vorbesc alții, privind în jurul nostru sau chiar stând singure pe gânduri, este foarte ușor să găsim motive de nemulțumire și, aproape pe nesimțite, ne trezim că am ajuns să fim parte a unei mari gloate care-și strigă frustrările oriunde și oricând.

Paradoxal, motivele noastre de mulțumire la adresa lui Dumnezeu sunt mult mai importante și mai multe decât micile nemulțumiri de zi cu zi care, într-o zi proastă, dacă am începe să le scriem ar putea umple ambele fețe ale unei foi de hârtie. Cine, însă, poate număra binefacerile Domnului față de noi și când vom putea spune că I-am mulțumit îndeajuns lui Dumnezeu pentru ele?

În acest număr al revistei *Maria* dorim să înviorăm spiritul mulțumirii din inimile noastre prin articole și mărturii care să ne ajute să ne deprindem să fim mulțumitoare în orice vreme. Dumnezeu spune că cel ce aduce mulțumiri ca jertfă, acela Îl proslăvește (Psalmul 50:23).

Rugăciunea noastră este ca ceea ce veți citi în continuare în revista *Maria* să fie un prilej de cercetare și de proslăvire a lui Dumnezeu prin mulțumiri, chiar și atunci când acestea par o mare jertfă!

***Alina Birgean,
Coordonatoarea Departamentului de Studiu Biblic***

“Mulțumirea vine când înțelegem că ceea ce ne dă Dumnezeu, este mai bun decât ceea ce ne dorim noi.”

Îți aduc mulțumire, Doamne...

Un pas important pentru cultivarea unei inimi mulțumitoare în situații în care tendința firii omenеști este să se lase copleșită de îngrijorare, are de-a face cu modul în care înțelegem să practicăm rugăciunea. Atunci când vin peste noi probleme care ne fac să simțim că pierdem situația de sub control, suntem predispuse să cădem în cursa îngrijorării, iar ceea ce urmează automat este că ne pierdem bucuria și pacea. Mai mult chiar, dacă vrem să fim sincere până la capăt, vom recunoaște că nu trăsăturile cele mai alese ale caracterului nostru ies cel mai mult în evidență în acele momente! Apostolul Pavel, sub inspirația Duhului Sfânt, ne dezvăluie care este secretul ca îndiferent de situația cu care ne confruntăm să nu ne pierdem bucuria și pacea, iar caracterul nostru să continue să demonstreze acea roadă a Duhului care are așa de mare impact asupra celor din jur și constituie o puternică mărturie pentru cei nemântuiți despre schimbarea pe care Dumnezeu o poate face în viața unui om – blândețea: *Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăș zic: Bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de **nimic**; ci în **orice lucru**, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, **cu mulțumiri**. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.* (Filipeni 4:4-7).

Secretul unei vieți pline de pace, de bucurie și care să aibă o mărturie puternică înaintea tuturor oamenilor este **cultivarea mulțumirii în viața noastră de rugăciune**. Ca bune credincioase evanghelice ce suntem, ori de câte ori avem o problemă venim cu ea în rugăciune înaintea Domnului. Este important, însă, nu numai să ne rugăm, ci și "cum" ne rugăm. Acest "cum" nu are de-a face atât de mult cu forma pe care rugăciunea noastră o îmbracă, nu se referă la posibile formule standard pe care dacă le spunem automat primim pacea și suntem eliberate de îngrijorare, ci accentuează importanța atitudinii cu care ne prezentăm cererile înaintea tronului de har în răspuns la problemele cu care ne confruntăm.

Ideea cultivării unei atitudini de mulțumire indiferent de circumstanțele cu care ne confruntăm apare în mod repetat în scrierile Apostolului Pavel (vezi, spre exemplu, Efeseni 5:20).

Mă voi limita la a sublinia doar câteva aspecte care sunt menționate în epistola adresată tesalonicenilor, deoarece acestea sunt

complementare cu textul din Filipeni. Apostolul scrie: *Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. **Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.*** (1 Tesaloniceni 5:16-18)

În primul rând vedem că bucuria, rugăciunea și mulțumirea sunt din nou asociate, ceea ce ne arată că ele sunt intrinsec legate. Nu putem să experimentăm încontinuu bucurie dacă nu suntem mulțumitoare. Acesta este motivul pentru care Apostolul subliniază faptul că adoptarea unei atitudini mulțumitoare indiferent de situație este o cerință fundamentală pe care Dumnezeu o are de la copiii Lui. Mai mult chiar, bucuria și mulțumirea sunt conectate prin rugăciune. Rugăciunea este cheia. Din acest motiv Cuvântul insistă în ambele texte citate asupra prezentării "jalbelor" noastre nu ca cereri disperate, nu concentrate asupra obiectului dorințelor cu care ne confruntăm, sau asupra rezolvării problemei noastre, ci "împachetate" în mulțumiri.

Cum putem dezvolta o asemenea atitudine în rugăciune? Cum putem să păstrăm bucuria și mulțumirea ca stări continue de normalitate în viața noastră? Un aspect important este cultivarea unei atitudini de mulțumire privită, dacă vreți, ca o disciplină spirituală. Există o complementaritate între contemplație, când în răspuns la îndemnul Duhului alegem să ne concentrăm asupra lui Dumnezeu așa cum ne este El revelat în Cuvânt, și mulțumire. Ca urmare a faptului că "privim" fața Lui suntem schimbate, transformate, atât în ceea ce privește perspectiva noastră asupra lucrurilor, cât și asupra noastră înșine, deoarece suntem confruntate cu adevărul și măreția Persoanei Sale. Pe de altă parte, în ascultare de Domnul și ca răspuns la dragostea, bunătatea și credincioșia Sa față de noi manifestate în fiecare zi, ne **disciplinăm** și **alegem** să cultivăm în mod constant, în toate aspectele vieții noastre, o atitudine de mulțumire, chiar dacă lucrurile nu se desfășoară în prezent așa cum am fi dorit sau considerat noi că ar fi bine. Pe măsură ce cu credincioșie facem acest lucru, mulțumirea și bucuria ajung să ne copleșească inima. Astfel, ceea ce a început ca un exercițiu de disciplină spirituală, ca un act de ascultare, evoluează într-un act de închinare și adorare a unei inimi copleșite de mulțumire și bucurie.

Mulțumirea nu este doar un formalism, ci o stare de fapt, o realitate continuă și transformatoare pentru noi, și care are impact și în viețile celor din jurul nostru. **Dumnezeul care ni se descoperă prin Cuvânt, schimbându-ne perspectiva, ne transformă caracterul**

prin Duhul Sfânt, în intimitatea relației noastre cu El în timpul petrecut în rugăciune, atunci când alegem să-L ascultăm și să ne supunem vocii Lui, acceptând-o cu mulțumire, chiar și atunci când doare sau lucrurile sunt cu totul altfel decât ne-am dori să fie.

Gina Bulica,
Coordonatoarea lucrării cu femeile în
Comunitatea Bisericilor
Creștine Baptiste Timișoara

Am fost născuți

*Am fost născuți la viață nouă,
Întru Hristos înveșmântați,
Și-n binecuvântări de rouă,
Suntem de El îmbrățișați.*

*Am fost născuți nu-n voia firii,
Nu pentru moarte și gunoi;
Ci din Sămânța nemuririi
E viața ce pulsează-n noi!*

*Am fost născuți dintr-o iubire,
Iubirea Tatălui slăvit,
Și-am fost uniți într-o simțire
Pentru vecii fără sfârșit.*

*Am fost născuți pentru lumină
Și pentru slavă, pentru har.
Suntem în oastea Lui divină
Și călători spre-un nou hotar.*

*Am fost născuți într-o ființă
Ca Trup regesc și glorios,
Ca să purtăm într-o credință
Lumina slavei lui Hristos.*

*Am fost născuți în harul mare
Ca picături într-un șuvoi;
Gătiți pentru încoronare
În ziua mare de apoi.*

de Valentin Popovici

O inimă mulțumitoare

Cu fiecare bătaie de inimă, cu fiecare secundă care trece, cu fiecare suflare simt cum bunătatea Domnului se înnoiește față de mine și credințioșia Sa este demonstrată în fiecare zi pentru că, dacă stau bine să mă gândesc, nu a fost nici un moment în viața mea în care să pot spune că nu am avut ce îmbrăca, sau ce mânca, sau că nu am un loc în care să mă odihnesc, că ochii mei nu au avut puterea de a privi, mâinile de a atinge, picioarele de a merge...

Cu toate acestea, de mult mai multe ori spinii nemulțumirii mi-au ofilit florile recunoștinței, și ce trist și părăsit arată ogorul inimii mele când are în el doar spini și pălămidă! Îmi vin acum în minte câteva versuri din cântarea „După ploaie și furtună”: „Rugăciunea schimbă totul, /Schimbă mersul vieții noastre /Zi de zi înspre mai bine cu Isus”. Acesta a fost și este leacul inimii mele nemulțumite, rugăciunea. Nemulțumirea aduce în viața mea neliniște, stres, anxietate, iar ce e mai trist este că nu sunt singura afectată, ci și cei care trăiesc lângă mine, și astfel se nasc neînțelegeri.

Fiind la început de căsnicie, acomodarea la noul stil de viață împreună cu soțul meu nu a fost tot timpul ușoară, iar nemulțumirea s-a ivit din lucrurile minore, cele casnice. De multe ori îl rugam pe soțul meu să spele vasele în timp ce eu mă pregăteam să gătesc. Răspunsul lui era pozitiv, însă își continua activitatea la computer. Datorită faptului că i-am cerut ajutorul în acel moment, mi se părea clar că atunci am nevoie de el, însă eu nu am specificat acest lucru ci m-am așteptat ca soțul meu să înțeleagă și să acționeze imediat, fapt ce nu s-a întâmplat. Nemulțumirea mea s-a exprimat îndată, iar apoi a degenerat adeseori în discuții de genul: ”tu niciodată nu mă ajuți când am nevoie, tu niciodată nu răspunzi când trebuie!”. Înțelegând că cel puțin în parte problema era a mea, m-am rugat Domnului ca ori de câte ori sunt ispitită să fiu nemulțumită de soțul meu și să nutresc sau să exprim astfel de gânduri, să nu o fac, ci să primesc puterea de a-l iubi și mai mult. Am început prin a mulțumi în rugăciune lui Dumnezeu pentru binecuvântările aduse în viața mea prin Valentin și concentrându-mă asupra acestor lucruri, nu asupra acelor care mă nemulțumeau.

Deși exemplul pe care l-am dat este unul atât de simplu, am înțeles și din acesta că nemulțumirile noastre se nasc adesea din așteptări neexprimate corespunzător sau exagerate. Pentru că inima noastră are tendințe firești, iar nemulțumirea este un spin care răsare din fire, trebuie să veghem și să ne luptăm încontinuu ca să nu prindă

rădăcini adânci. Din acest motiv mă rog Domnului ca să ne ajute să învățăm ca atunci când nemulțumirea încearcă să ne copleșească, să ne numărăm binecuvântările.

Personal, ori de câte ori sunt nemulțumită că e prea frig, că e prea cald, că dacă ninge de ce nu plouă, dacă e primăvară de ce nu e vară (tot felul de astfel de lucruri mărunte), în rugăciune încep să-mi număr binecuvântările și viața mea se schimbă, atitudinea mea se transformă, dispar spini nemulțumirii din inimă și este loc tot mai larg pentru Dumnezeu.

**Alina Andrei,
Biserica Emanuel, Timișoara**

Mulțumire

Tată ceresc, dacă vreodată trebuie să trec prin nevoi, să nu am ce îmbrăca, să fiu sărac, fă-mi inima să-Ți prețuiască dragostea, să o cunoască, să fie constrânsă de ea, chiar de mi-ar fi refuzate toate binecuvântările. În îndurarea Ta, Tu lași nevoile să vină peste mine și să mă încerce, pentru că prin aceste încercări eu îmi văd păcatele și doresc separarea de ele. Fă-mă să accept bucuros sărăcia, întristările, ispitele, dacă prin ele pot simți că păcatul e cel mai mare rău și pot fi eliberat de el cu recunoștință față de Tine, înțelegând că aceasta e cea mai mare mărturie a dragostei

Tale. Când Fiul Tău, Isus, a venit în sufletul meu în locul păcatului, El mi-a devenit mai drag decât mi-era păcatul; domnia Lui binevoitoare a înlocuit tirania păcatului. Învață-mă să cred că, dacă vreau să înving vreun păcat, nu trebuie doar să lupt împotriva lui ci este necesar să-L invit pe Hristos să vină în locul lui, iar El să ajungă să însemne pentru mine mai mult decât a însemnat pofta păcătoasă; eu trebuie să doresc ca dulceața Lui, puterea și viața Lui să locuiască acolo. Astfel, e nevoie să urmăresc harul Lui și nu păcatul, însă nu trebuie să cer doar acest har, fără

Hristos. Când mă tem de relele ce vor veni, mângâie-mă arătându-mi că în mine însumi sunt un nenorocit muribund și condamnat, însă în Hristos sunt împăcat și trăiesc; în mine însumi nu găsesc încredere și odihnă, însă în Hristos găsesc satisfacție și pace; în mine însumi sunt slab, incapabil să fac vreun bine, însă în Hristos pot face toate lucrurile. Chiar

dacă acum am harul Lui în parte, în curând îl voi avea pe deplin, atunci când voi fi pe deplin împăcat cu Tine, Tu îmi vei fi totul, mă vei iubi cu desăvârșire, iar păcatul va fi nimic. O Doamne, grăbește acea zi!

Din rugăciunile puritane, www.rcrwebsite.com

O inimă mulțumitoare indiferent de circumstanțe

De-a lungul istoriei, de la cădere încoace, omenirea s-a confruntat adesea cu tot felul de momente de criză - fie ele la nivel personal, național sau global. Tendința naturii noastre este ca în astfel de momente să ne concentrăm asupra noastră și a problemelor cu care ne confruntăm. Îmi place nespus de mult, însă, modul în care psalmistul reasează lucrurile în perspectivă pentru noi: *Și când se surpă temelii, ce ar putea să mai facă cel neprihănit? Domnul este în Templul Lui cel Sfânt, Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul cearcă pe cel neprihănit, dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia. Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte. Căci Domnul este drept, iubește dreptatea, și cei neprihăniți privesc Fața Lui.* (Psalm 11:3-7) Sunt câteva adevăruri fundamentale în aceste afirmații, pe care dacă le punem la temelia vieții noastre vor constitui pietre tari, ce nu vor permite ca "edificiul" ei să se clatine sau să se dărâme în vremuri furtunoase - ele ne vor ajuta să păstrăm o inimă mulțumitoare:

1. **Indiferent de ce se întâmplă în jur, când temelii se clatină nu privi la probleme, ci la Domnul.** Aceasta asigură perspectiva corectă, reală, asupra oricărei situații. Chiar și atunci când ți se pare că pământul se clatină sub picioarele tale, că totul este pe dos, că nu ai nici un punct fix de sprijin de care să te agăți, sau nici o soluție viabilă pentru problema cu care te confrunți, privește la Dumnezeu suveran, care este în controlul tuturor lucrurilor - El nu scapă niciodată situația din mână. Dacă privești mai întâi la Dumnezeu și Îl vezi în toată splendoarea Sa suverană, întronat în slavă, când privești mai apoi la probleme, le vezi la adevărata lor

dimensiune - mărunte și trecătoare (2 Corinteni 4:17), cu totul sub controlul Domnului. Aceasta va face ca din inima noastră să curgă mulțumirea și să ne umple bucuria și lauda.

2. **Dumnezeu suveran și întronat în slavă nu este distant și indiferent, nici dezinteresat de ceea ce se întâmplă pe pământ.** Dimpotrivă, El privește și este singurul care "vede" cu adevărat toate detaliile, toate dimensiunile problemelor. Oricât de informate sau educate am fi, oricât de bine ni s-ar părea că suntem conștiente de realitatea unei anumite situații sau probleme cu care ne confruntăm, perspectiva noastră este, în cel mai bun caz, limitată - cunoaștem în parte și înțelegerea, descoperirea, discernământul pe care le avem asupra lucrurilor sunt doar parțiale (1 Cor.13:9). Dumnezeu, însă, cunoaște totul, El ne cunoaște pe noi pe deplin și cercetează, El știe toate dimensiunile și implicațiile problemelor cu care ne confruntăm (Evrei 4:15). El este prezent, este aproape, e interesat de tot ceea ce ne privește, chiar și de cel mai mic detaliu (Matei 10:30) - Emanuel, Dumnezeu este cu noi! Ce har, ce binecuvântare! Cum poți să nu ai o inimă mulțumitoare când te bucuri de atenția specială a unui Dumnezeu atât de mare și de bun?
3. Deși aparențele pot fi înșelătoare, lăsând impresia că și cel rău și cel bun au parte de aceleași suferințe "(ba uneori chiar mai descurajant, că celui bun îi merge rău, este lovit, iar celui rău îi merge bine și prosperă în toate domeniile - vezi Psalmul 73!), **Dumnezeu "este drept și iubește dreptatea", adică o cultivă, o urmărește, așa că El face deosebire între cei buni și cei răi.** Ce sursă extraordinară de încredere și de mulțumire!
4. Mai mult chiar, **cel neprihănit are parte de "încercări" care prin natura lor sunt trecătoare** (Iacov 1:2) și au drept scop desăvârșirea noastră, așa că până și faptul că am fost găsite vrednice să fim încercate ar trebui să constituie o sursă de mulțumire și să ne aducă mare bucurie, datorită rezultatului strălucit pe care încercarea, privită și primită așa cum Cuvântul ne învață, îl va avea în viața noastră.

Domnul să ne ajute pe fiecare dintre noi să păstrăm o atitudine mulțumitoare, indiferent de situație!

G.B.

Rugăciune

'Naintea feței Tale, cerescule Părinte,
Aș vrea s-ajungă astăzi puținele-mi cuvinte,
Și strîns înmănunchiate, ca un mărgăritar,
Să fie-o rugăciune pentru al Tău altar.

De-aceea-mi plec ființa cu tot ce am în ea
Să-mi torn pîrjolul vieții ,aici, în fața Ta,
Ca Tu din înălțime, din zări nemărginite
S-auzi a mea șoptire, prin lacrimi izvorite.

Dar simt că tot lăuntrul e ruginit, e gol,
Că lanțul slăbiciunii mereu îmi dă ocol,
Și cu a mea privire în sus nu pot privi
Pe Tine, Doamne sfinte, în cer a Te zări.

Să-Ți spun că jertfa rugii e simplă, e săracă
Și,... pentru cer... n-ajunge podoaba ce-o îmbrac.
Că printre zări ascunsă, pe-o cale-așa de lungă
Strigarea mea cea slabă nu poate să ajungă... ?

Împovărat de greșuri, zdrobit și păcătos,
Din lutul plămădelii, sec și buruienos,
O frază istovită, sau un cuvînt măcar
Aș vrea să urc spre ceruri ca jertfă de altar.

Pe buza mea cea arsă mulțimi de fapte vin,
Se nasc șuvițe fluvii din sufletul meu plin.
Sînt vreascurile vieții, e chinul strîns ca varul,
E rugăciunea însăși, e jertfa, e altarul.

Și-atunci în starea asta Tu mîna să-mi întinzi,
Altarul meu cel gata, Isuse, să-l aprinzi,
Să ardă-n flăcări sfinte în nesfîrșitu-ți har,
O rugăciune sfîntă, o jertfă de altar.

Atîta e ce astăzi eu aș putea aduce
În fața Ta, Isuse, la Gogota, la cruce:
O inimă zdrobită, scaldată-n mult amar,
Dar... rogu-Te, Isuse,... Tu pune-o pe altar !

de Valentin Popovici

O femeie plină de mulțumire

La sfârșitul vieții, mama a suferit de boala Alzheimer. Se afla într-un sanatoriu particular și adesea nu mă recunoștea. Mama a împărțit camera cu o femeie cam de aceeași vârstă. Colega ei de cameră era neîngrijită, murdară și adesea lăsa lucrurile aruncate peste tot. Mama fusese o gospodină desăvârșită, și chiar dacă nu știa ce zi era,

continua să păstreze cu grijă ordinea. Într-o după-amiază am ajutat-o să ajungă la baie ca să-și spele mâinile. A stat lângă chiuvetă și a trecut în revistă murdăria și haosul lăsate de colega ei de cameră. Pe față i-a apărut o expresie de dezgust și a început să se plângă. Dar imediat s-a oprit și am auzit-o spunând: „Dar aceasta nu i-ar place Domnului meu!” Săptămâni întregi am fost necăjită

că n-am putut să vorbesc cu ea ca să aflu cum a învățat să fie mulțumită. După moartea ei, i-am aranjat lucrurile. Într-un teanc de cărți am găsit o agendă mică și veche cu copertele desprinse. Mi-a stat inima în loc când am deschis agenda și am descoperit gânduri și notițe pe care mama le scrisese de-a lungul anilor. O pagină m-a făcut să tresar. Cu scrisul ei îngrijit erau copiate câteva rânduri dintr-o carte care-i plăcea mult: *Dacă vrem să fim mulțumiți, am putea încerca aceste reguli:*

- *Să nu ne permitem să ne plângem de nimic, nici chiar de vreme.*
- *Să nu ne imaginăm a fi într-o împrejurare în care nu suntem.*
- *Să nu ne comparăm niciodată soarta cu a altuia.*
- *Să nu ne permitem să dorim ca un lucru sau altul să fi fost altfel.*
- *Să nu insistăm niciodată pe ziua de mâine; să nu uităm că ea este a lui Dumnezeu și nu a noastră.*

Pătrunsă de venerație, am îngenunchiat să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dat darul de a înțelege lucrul acesta.

Când nu mai suntem în stare să gândim cum trebuie, ce-i putem oferi lui Dumnezeu? Dacă am cultivat mulțumirea, putem să I-o oferim chiar și atunci când nu ne ținem gândurile sub control. Alegem astăzi mulțumirea pentru ca ea să fie a noastră pentru totdeauna.

Din *Deprinderi sfinte* de Mimi Wilson și Shelly Cook Volkhardt

Mărturia de mai jos a fost scrisă de o soră văduvă din bisericile noastre, al cărei nume îl păstrăm anonim, dar căreia îi mulțumim pentru sinceritatea și transparența cu care ne-a împărtășit experiența sa și sperăm că mesajul acesta va fi o încurajare pentru alte surori văduve. Totodată, dorim ca această mărturie să creeze o sensibilitate mai mare față de surorile văduve din bisericile noastre.

M-am decis greu să-mi aștern gândurile pe hârtie, dat fiind că o bună perioadă de timp am încercat să le alung. Le-am considerat un fel de "cutie a Pandorei", sau "călcâi al lui Ahile". Este adevărat că orice bătălie pe care nu vrem să o purtăm ne face mai săraci și orice scurtătură ne taie aripile... dar câteodată durerea e atât de mare încât, cel puțin pentru un timp, preferăm mai degrabă să o ocolim decât să o înfruntăm. Tocmai din aceste motive, voi începe folosind cuvintele unei surori văduve, care-și plânge durerea: sunt văduvă de un an și jumătate și nu mă regăsesc. Aș vrea... să-mi pot continua viața în mod normal, pentru că de când sunt văduvă nu mai trăiesc normalitatea. Sunt permanent agitată, deprimată... într-un cuvânt, nu mai știu să trăiesc... Cine a trecut pe aici știe cât de dureros de adevărate sunt aceste cuvinte. Cu greu accepți vorbele Apostolului Pavel din Romani 8:28. Mai degrabă, îndrăznești să cugești la porțiuni din Geneza 2 (ca v.18 sau 24). Acestea reflectă normalitatea! Dar când "trupul" se despică și o parte din el moare, nu cred că mai poți vorbi de normalitate. Cel puțin nu pentru jumătatea rămasă. Poți să înveți să trăiești cu ideea dispariției celui drag, poți să-ți revaluezi viața și să și-o schimbi ținând cont de împrejurări, dar nu mai poți vorbi de normalitate.

Prima reacție pe care am avut-o după ce soțul meu a plecat la Domnul a fost să-mi revăd toată viața de până atunci. Am înșirat pe hârtie cele mai importante momente și le-am numit "amintiri cu și fără Dumnezeu". Cred că aveam nevoie de un nou început, de o nouă viziune asupra vieții mele. Pentru asta a trebuit să redescopăr cine am fost și cine sunt. Această retrospectivă a durat o bună perioadă de timp. Pentru o vreme

am rămas cumva "blocată" între trecut și un viitor pe care nu prea știam cum să-l trăiesc. Nu mai aveam cu cine să mă rog acasă, cu cine să mai stau de vorbă la cafeaua de dimineață... Nu mă mai încadram nici la căsătoriți, nici la necăsătoriți. Într-un cuvânt, eram pe nicăieri.

E dificil să te obișnuiești cu ideea că ai un statut nou, dar și mai greu să trăiești sub auspiciile lui. E greu să realizezi că în loc să fii iubită, încurajată, ocrotită de soțul tău, tu trebuie să devii cea puternică, iar lucruri pe care altădată le împărțeau sau le împărțeau cu el, îți revin acum doar ție... Pare că înveți din nou să trăiești, dar... altfel. Și acest altfel implică atâtea schimbări! Au fost perioade de frământări și de lacrimi, de întrebări fără răspuns, de mânie și de cărtire... Nu pot spune că frământările și lacrimile au dispărut cu totul, dar într-un fel sau altul am învățat, treptat, să trăiesc altfel, iar pentru acest lucru nu pot decât să-I mulțumesc din suflet lui Dumnezeu. El mi-a șters multe dintre lacrimi, a stat lângă mine când eram mâniașă sau disperată, a trimis oameni minunați, care m-au ajutat să traversez această perioadă dificilă și m-a făcut să simt că în permanență am fost și sunt în atenția și sub protecția Lui. Când am simțit că poverile și necazurile sunt atât de mari că nu le pot duce sau rezolva, a făcut minuni în viața mea. Am trecut prin valea umbrei morții și din când în când mai fac câte o vizită pe acolo, dar niciodată singură. Și atunci când uit să-L rog să mă însoțească, El nu mă lasă singură – m-a purtat și încă vrea să mă mai poarte. Am simțit aceste lucruri totdeauna, de când El în îndurarea Lui m-a chemat pe nume, dar niciodată cu atâta intensitate ca în această perioadă de singurătate...

Să scriu aceste gânduri a fost o provocare pentru mine, dar și un moment de cercetare. O posibilitate de a-mi exprima sentimentele și trăirile dintr-o perioadă de criză a vieții mele, dar și o oportunitate de a revedea nemărginita milă și dragoste a Tatălui ceresc. Nu în ultimul rând, mi-a oferit șansa de a-I mulțumi din nou pentru dragostea necondiționată revărsată peste mine prin intermediul circumstanțelor și a copiilor Săi. Tot ce-mi doresc pe mai departe este ca El să mă sprijinească și să-mi dăruiască putere ca să-L pot sluji cu scumpătate, până când El mă va strămuta în locul pe care mi l-a pregătit.

**„Viața fiecărui om este o poveste scrisă de degetul
lui Dumnezeu!”**

**“Când Dumnezeu îți pune o greutate în brațe,
atunci, cu siguranță, mâna Lui te sprijină.”**

Doar lângă Tine...

Doar lângă Tine-mi aflu pacea când totu-n jurul meu e plâns,
doar Tu îmi mângâi zbuciumarea când sufletul mi-e-n chinuri strâns,
doar lângă Tine-mi aflu-alinul când plânge inima amar
și-n ochii-ntunecați de lacrimi Tu-mi readuci seninul iar!

Doar lângă Tine-mi aflu-odihna când zbucium e-mprejurul meu,
când vânturi îngrozite suflă și ceasul ispitirii-i greu.

Doar Tu-mi împrăștii norii negri și-nlături tunetul cumplit
Tu-mi dai odihnă când povara mi-apasă sufletul trudit.

Doar Tu...când fața Ta răsare și glasul Tău răsună blând
stingi lupte lungi de frământare, o pace-adâncă aducând.
...O, vino iar, alungă-mi norii și-alină-mi vântul cel cumplit,
Doar lângă Tine-mi aflu pacea când sufletul mi-e răvășit!

De Traian Dorz

RECENZIE CARTE

Deprinderi sfinte de Mimi Wilson și Shelly Cook Volkhardt

„Deprinderi sfinte” este scrisă de două misionare cu pasiune pentru lucrare și dorință de a-L cunoaște mai mult pe Dumnezeu. Totul a pornit de la momentul în care, împlinind 30 de ani, Mimi Wilson și-a analizat viața plină de satisfacții și activități spirituale dar fără o țintă clară. Timp de doi ani, ea a intervievat mai mulți oameni căutând să adune din înțelepciunea celor cu experiență și să vadă ce ar schimba aceștia dacă ar avea ocazia să o ia de la capăt. Astfel, a coștientizat că ceea ce făcea cu timpul ei urma să determine ce va fi la

sfârșitul vieții și a identificat câteva obiective clare pe care s-a hotărât să le atingă: să devină o femeie a închinării, rugăciunii, păcii, înțelepciunii și mulțumirii. Întrebările care s-au ridicat mai apoi au fost cum să atingă aceste obiective și cu ce să înceapă? Mimi Wilson a realizat că apropierea de Dumnezeu duce la schimbare și a înțeles că scopul cel mai important al vieții ei este să cunoască tot mai mult caracterul lui Dumnezeu. El este Acela care se va îngriji să o transforme într-o femeie a rugăciunii, închinării, păcii, înțelepciunii și mulțumirii.

În prima secțiune a cărții, studiind câteva din trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, cele două autoare au dezvoltat deprinderi spirituale zilnice care să le ajute să depășească împrejurările cu care se confruntă și să-și păstreze atenția îndreptată asupra lui Dumnezeu: „Partea noastră este aceea de a face din cunoașterea Lui o deprindere. Partea Lui este aceea de a ne face sfinți.” A doua parte a cărții se ocupă de modul în care, pe măsură ce învățăm să privim la Dumnezeu, El ne transformă din interior spre exterior. La sfârșitul fiecărui capitol există un set de întrebări pentru studiu biblic individual sau în grup. Linda Dillow, autoare cunoscută femeilor evanghelice din România, spune despre *Deprinderi sfinte*: „Practică, totuși profundă, cartea te va scoate din plictiseala cotidiană și te va duce pe calea unei trăiri la cel mai înalt standard. O recomand cu toată căldura!” Traducerea în limba română a cărții are câteva scâzăminte dar cu toate acestea, este cea mai des amintită și prețuită carte la grupul de studiu biblic al surorilor din biserica noastră! Și dacă tot am scos-o din bibliotecă pentru această recenzie, cred că am să o recitesc în zilele următoare...

Alina Birgean

Acțiunea “Ghiozdanul”

În urmă cu aproape un an, Departamentul de Caritate a desfășurat acțiunea „Ghiozdanul”, Această acțiune a constat în adunarea de ghiozdane și rechizite care au fost împărțite în bisericile din Nițchidorf, Cărpiniș, Boldur, Jabăr, satele din jurul Făgetului ș.a. Mulți copii din aceste biserici au primit ghiozdane și rechizite. După bucuria de pe fețele copiilor dar și

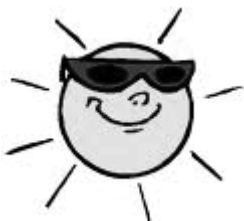
după semnalele primite considerăm că a fost o reușită. Cu toată dragostea le mulțumesc celor care au dăruit și sunt convinsă că Dumnezeu le va răsplăti așa cum știe El!

Gândindu-mă că anul acesta situația multor familii va fi și mai dificilă decât anul trecut, ar fi o idee bună să repetăm colectarea de ghiozdane, cu atât mai mult cu cât nu necesită multe resurse! Cu siguranță multe dintre surori ne vor ajuta să ducem acest plan la un bun sfârșit și se vor gândi să folosească acest prilej pentru a „exersa” împreună cu copiii lor dăruirea, mulțumirea și dragostea pentru aproape!

Am putea chiar să dăruim aceste ghiozdane împreună cu copiii bisericii, într-o vizită la bisericile mici, de la țară. Copiii vor înțelege mai bine cât de mult poate să însemne pentru alții o mică jertfire a comodității noastre!

*Elena Linguraru,
Coordonatoarea Departamentului
de Caritate -Evangelizare*

Despre sănătate...

A VENIT VARA!

În sfârșit!... Parcă s-a lăsat așteptată mai mult ca în anii trecuți, parcă e mai capricioasă dar, cu toate astea, rămâne anotimpul meu preferat. Triluri de păsări, lanuri aurii, maci roșii, verdele umbros al copacilor, fructe și flori ca o simfonie de culori, și soarele... Soarele pe care l-am așteptat un an întreg, la fel cum am așteptat și vacanța care aproape se confundă cu vara... Vacanța pe care fiecare din noi o vrem perfectă, cea ce pentru mine nu înseamnă țări îndepărtate, insule exotice, croaziere pe mările sau oceanele lumii. Nu! O vacanță perfectă înseamnă un timp special petrecut alături de cei pe care îi iubesc, în mijlocul naturii pe care Dumnezeu a creat-o atât de minunat. În cele ce urmează aș vrea să revedem câteva din sfaturile pe care ar trebui să le urmăm ca nimic să nu ne tulbure vacanța.

În primul rând, să ne amintim ce avem de făcut în caz de **caniculă**:

- să evităm expunerea la soare sau chiar deplasările în intervalul 11 – 17, când nivelul radiației ultraviolete la nivelul pământului este

foarte mare. Plimbările și statul la plajă se pot face fără probleme între 8,30 - 11 și după ora 18.

- Este foarte important să ne hidratăm corespunzător (minim 2 – 2,5 litri de lichid), foarte eficient fiind ceaiul de mentă cu lămâie. Dacă transpirăm foarte abundent, ceaiul de salvie este un aliat de nădejde.
- Unul dintre “ajutoarele” noastre de bază în vacanță, indiferent că e la munte sau la mare, este scoarța de salcie albă. V-aș sugera să o aveți la îndemână întotdeauna. Este eficientă în caz de insolății, inflamații, dureri, probleme circulatorii, febră, etc. Scoarța de salcie albă previne și apariția infarcturilor!

În caz de **constipație**, cicoarea este una dintre plantele care ne ajută – câte o ceașcă dimineța, pe stomacul gol. Cicoarea ar putea fi cel mai bun înlocuitor pentru cafea, deoarece cofeina nu este deloc indicată pe timp de caniculă!

Pentru cazurile de **diaree, greață**, sau **vomă** să aveți la îndemână rădăcina de ghimbr pe care s-o mestecați cât de mult. Dacă nu vă place rădăcina ca atare, ghimbrul se găsește în magazinele naturiste și sub formă de capsule și tincturi.

Pentru **mușcăturile de insecte** “înarmați-vă” cu busuioc, lavanda sau cimbru. Puteți folosi planta ca atare, dacă o găsiți prin preajmă, sau extracte uleioase care sunt foarte eficiente. Uleiul de lavanda este un dezinfectant natural foarte puternic. Este bine să avem în mini-trusa naturistă de vacanța și arnică sub forma de gel sau tinctură pentru că are un efect miraculos în cazul “accidentelor” fizice ușoare (**întinderi musculare, entorse, luxații**, etc). Dacă avem de-a face cu mici **leziuni la suprafața pielii**, un unguent cu rășină va grăbi cicatrizarea și semnele "de bună purtare" vor dispărea.

Tot ce ne mai rămâne de făcut acum, după ce ne-am “împrospătat” cunoștințele, este să ne bucurăm împreună, pline de mulțumire, de fructe și de flori, de lumină și de căldură, de trilarile de păsări, de foșnetul pădurii, de susurul izvoarelor...și de toate minunile pe care Dumnezeu le-a așezat în preajma noastră.

Să aveți o vară minunată, plină de binecuvântări!

*Camelia Eugenia Cîmpan
Biserica “Maranata” Arad*

Motive de rugăciune

De aceea orice om evlavios să se roage Ție la vremea potrivită.
Si chiar de s-ar vărsa ape mari pe el nu-l vor atinge deloc. Ps

32: 6

Mulțumim Domnului pentru răspunsurile la rugăciuni :

- pentru protecția și purtarea Lui de grijă față de noi și familiile noastre, cât și pentru încercările pe care le îngăduie, pentru că avem asigurarea că toate lucrează spre binele celor care Îl iubesc;
- pentru modul în care alege să ne răspundă la rugăciuni, de multe ori greu de înțeles pentru noi;
- pentru îndelunga Lui răbdare, pe care o arată față de toți oamenii;

Totodată vrem să mijlocim pentru:

- Sora Anișoara Udrea a cărei stare continuă să se înrăutățească și căreia medicii din Timișoara și București nu au reușit să-i găsească diagnosticul și nu are încă tratament eficient;
- Fratele păstor Vekas din Satu Mare, care este grav bolnav, ca Domnul să-i dea sănătate, iar sora Elisabeta și copiii să fie întăriți și încurajați;
- Familia Lavric, să fie în atenția Domnului, iar El să umple golul rămas în inima și casa lor, în urma plecării sorei Ana în veșnicie;
- Situația economică și politică din țara noastră;
- Comunitatea de Timiș, pentru toți păstorii și misionarii care lucrează pentru lărgirea Împărăției, ca Domnul să facă lucrarea să propășească și Duhul Sfânt să le dea putere de mărturie;
- Pentru cei care au fost afectați în urma inundațiilor, ca inima lor să se îndrepte înspre Domnul și să primească ajutorul de care au atâta nevoie;
- Pentru toți cei care jertfesc din timpul și energia lor pentru ca revista *Maria* să poată fi tipărită.

Anunțuri

- În 14-15 august dorim să ajutăm din nou surorile din Serbia prin organizarea unei conferințe pentru femeile vorbitoare de limba slovacă. Rugați-vă pentru înviore spirituală în bisericile din Serbia și pentru echipa de surori din comunitatea noastră care va sluji în acele zile acolo.
- În data de 30 august va avea loc prezentarea unui studiu proaspăt tradus în limba română, scris de Beth Moore „*A-l cunoaște pe Dumnezeu*”. Întâlnirea va avea loc la biserica Poarta Cerului iar locurile sunt limitate. Cele care conduceți un grup de studiu biblic sau doriți să formați unul, vă puteți înscrie la Alina Birgean (tel. 0256 473739, 0766 468248, e-mail alinabirgean@yahoo.com)
- Conferința cu surorile din Tyler, Texas va avea loc în ultimul week-end din luna octombrie la biserica Betel. Mai multe detalii vor fi comunicate pe women4ministry.
- Cele care doriți să vă înscrieți într-un lanț național de rugăciune al femeilor baptiste, luați legătura cu Mărioara Bejinar, coordonatoarea departamentului de rugăciune, comunicându-i adresa sau adresa de e-mail unde puteți primi motivele de rugăciune, ziua din săptămână și ora pe care doriți să o puneți deoparte pentru rugăciune (sunt „descoperite” orele 13-16 și 24-05 dar nu este absolut necesar să alegeți un timp în aceste intervale).